

Nicola May

Ferry Lanen

.....tähtitaivas.....

DOCENDO

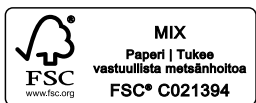
Ferry Lanen tähtitaivas

Nicola May

Ferry Laneen *tähtitaivas*

Englannin kielestä käänänyt

Matilda Forstadius

www.docendo.fi

Englanninkielinen alkuperäisteos

Nicola May: *Starry Skies in Ferry Lane Market*

© Nicola May, 2021

Published by special arrangement with Lorella Belli Literary Agency Limited and 2 Seas Literary Agency.

Suomenkielinen laitos

© Docendo, 2024

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Suomennos: Matilda Forstadius

Kansi: Emilia Mensalo / Taiteopalvelu Yliveto Oy

Kannen kuvat: Ray Hennessy/Unsplash, Istock

Ulkoasu ja taitto: Taiteopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-382-983-1

Painettu EU:ssa

Georgialle, Trinnylle, Jakelle & Amylle

"Jos ei rakasta liikaa, ei rakasta tarpeeksi."

- Blaise Pascal

PROLOGI

"Äiti, montako kertaa mun täytyy sanoa tästä", Star Bligh sanoi ärtyneesti. "En halua, että ennustat pilvipäissäsi."

Harmaapalmikkoinen nainen jatkoi kuluneiden tarot-korttien asettelua tyttärestään piittaamatta.

"Näen miehen", Estelle Bligh lausui hitaasti. "Itse asiassa näen kaksi miestä." Estelle alkoi hivellä edessään olevaa kristallipalloa pitkällä, hoikilla sormillaan.

"Jahas. Taitaa olla jotain sun toiveajattelua?" Star taantui murjottavaksi pikkutytöksi ja alkoi pyöritellä pitkää, vaaleaa hiustupsua sormensa ympäri.

"Shhh", hänen äitinsä sihisi ja jatkoi: "Valitse viisaasti, sillä yksi heistä saattaa särkeä sydämesi..." Seurasi draamaattinen tauko. "Ja toinen taas saattaa *vavisuttaa* sitä ytimeen asti." Äidin cornwallilainen murre hiljeni pahaenteiseksi kuiskaukseksi.

"Et varmaan nähnyt Skyeta siinä pallossasi?" Star kysyi. "Nimittäin sen takia mä tulin tänne näin aikaisin aamulla - ajattelin, että ehkä omapäinen tyttäreni on saattanut etsiä lohtua täältä vielä omapäisemmän isoäitinsä luota."

Estelle naksautti kieltään. "Skye on jo iso tyttö. Sun pitäisi jo pikkuhiljaa päästää irti."

"Päästää irti? Äiti hei, se on vasta seitsemäntoista."

"Ja siinä iässä sä olit itse yksinhuoltajaäiti ja teit töitä Sibley'silla kellon ympäri."

Star katsoi mustan kissan muotoista peltistä seinäkelloa. "Eikä, onko kello jo noin paljon?" Star liukui pois pirtinpenkistä ja meni hakemaan takkiaan ja pipoaan. "Mun täytyy lähteä takaisin torille", hän totesi hytisten. "Jumalauta täällä on kylmä. Miten sä kestät olla täällä?"

"Voi kuule, mulle se tuo mieleen kivoja muistoja siitä, kun Skye oli vauva ja me halailtiin kolmisin peiton alla."

"No just. Sehän olikin onnellista aikaa, kun meillä ei ollut pennin hyrrää ja sä onnistuit silti vakuuttamaan mut, että lapsen hankkiminen lukion tokalla oli oikea ratkaisu." Star ei onnistunut piilottamaan katkeruutta äänestään.

"Tuo oli epäreilusti sanottu." Estelle näytti loukkaantuneelta. "Vai kadutko sitä nyt?"

"En tietenkään", Star kivahti. "Mä en vain halua nähdä Skyen seuraavan jalanjäljissäni. Sen täytyy rakentaa elämä ennen kuin se edes harkitsee perheen perustamista."

"Sä olet ollut loistava äiti. Paljon parempi kuin mitä itse olin sinulle." Estelle huokaisi.

Star katsoi kattoon tukahduttaakseen kyöneleensä. "Oli miten oli, eikö sua kiinnosta muuttaa kunnolliseen taloon vanhoilla päivilläsi?"

"Ai että jättäisin tämän ihanan kommuunin? Oletko sä ihan sekaisin? Ja onhan mulla nykyään kunnan sähkölämmittimet täällä. En vain vielä ole keksinyt, miten niiden ajastimet kytketään."

Star katsoi upeaa, kallionjyrkänteeltä avautuvaa maisemaa, jossa horisontti jakoi lokakuisen taivaan ja teräksenharmaan meren täydellisesti kahteen. Merilinnut

kiljuivat ahnaasti, valmiina syöksymään aamiaisensa kimppuun. Hartmouth Headin talovaunualue sijaitsi kielämättä uskomattoman kauniilla paikalla. Vaikka Staria oli kouluaikoina pilkattu ”karavaanariksi”, hänestä näin tiiviissä yhteisössä ja näin upeissa maisemissa kasvamisella oli ollut etunsa.

”Eikö sun poikaystäväsi voi kytkeä niitä?” Star kysyi, kiitollisena Skyen säännöllisestä raportoinnista isoäitinsä rakkauselämän kiemuroista.

”Ai niitä lämmittämiä vai?” Estelle kohotti merkitsevästi kulmiaan ja nauroi. ”Harleylla on peukalo keskellä kämmentä.”

”No ehkä auttaisi jos deittailisit jotain vähän lukioikäistä vanhempaa miestä...”

”Harley on 32-vuotias, tiedoksi vain.”

”Ahaa, eli ihan vain kolmenkymmenen vuoden ikäero sitten tällä kertaa.”

”Olet vain kateellinen. Milloin sä olet itse viimeksi pitänyt hauskaa?”

Estelle avasi talovaununsa tummanvihreän oven. Väri oli valittu kuvaamaan hänen pakanallista rakkauttaan luontoon. Hän nappasi kuistilla olevasta tuhkakupista puoliksi poltetun sätkän ja sytytti sen. Otettuaan pitkät henkoset tuoksuvasta tupakasta hän tokaisi: ”Nimesin sinut Stereniksi, koska se tarkoittaa tähteä. Nyt kun tyttösi on iso ja osaa seistä omilla jaloillaan, eiköhän sun olisi jo aika alkaa loistaa?”

LUKU 1

"Maistahan tätä." Iso-Frank Brady asetti pienen, tomusokeroidun piiraan tiskin toisella puolella baarijakkaralla istuvan naisen eteen.

Taustalta kuului ruokailuvälineiden kilinää parisunnan lopetellessa valtavaa aamiaistaan, ja nurkassa kirkui uhmaikäinen lapsi. Äänen yli kantautui vienosti Audrey Hepburn laulamassa "Moon Riveriä".

"Hei, Kara, Audrey laulaa sun kappaletta", Frank kiusoitteli kaunista punapäätä. Sitten järkälemäinen, tumma irlantilaismies, joka oli isännöinyt kahvilaansa Hartmouthin suistossa yksitoista vuotta, siirtyi nurkkaan näpräämään rakasta jukeboksiaan.

"Noh? Mitä mieltä olet hedelmäpiiraasta? Kokeilen reseptejä joulua varten."

Kara nuolaisi huuliaan ja haukkasi ison palan mehukkaan näköisestä piiraasta. Hän alkoi pureskella ja kavahti irvistäen. "Yäk! Karmean karvasta." Hän kaivoi vesipullon laukustaan ja huuhteli omituisen suupalan alas kurkustaan. "Mitä helvettiä sä oikein laitoit noihin?"

"Ajattelinpahan kokeilla yhtä vanhaa, kuuluisaa reseptiä. Sä olet vähän niin kuin koe-eläimenä tässä."

"Nythän on vasta lokakuu", Kara vastusteli hennolla Cornwallin murteellaan.

"No, kyllähän sä meikäläisen tunnet, mä tykkään olla ajoissa liikenteessä. Löysin sen aikoinani mummani kotoa, rauha hänen sielulleen, ja nyt se tuli vastaan keittiössä. Siinä oli hiirten hampaanjälkiä reunoissa."

"Siis reseptissä vai tuossa piirakassa?" Frank nauroi kumeasti Karan jatkaessa virnuillen: "Tai ehkä sä laitoit sinne kuolleen hiiren täytteeksi?"

"Ehei, ihan vain Guinnessia tavan konjakin lisäksi." Frank maistoi piirakkaa itsekkin ja yökkäsi. "Jessus! Mumma oli varmana itekin maistissa näitä tehdessään." He nauroivat. "Monique käski ostamaan hedelmätäytteen valmiina Sweet Spotin Alicialta. Se taitaa olla oikeassa, helpompaahan tämä niin on."

"Monique on aina oikeassa", Kara totesi, "ja järkevä. Sinuna tottelisin sitä, ainakin jos haluat pitää asiakkaasi." Kara otti vielä kulauksen vettä ja huudahti: "Perhana! Mun täytyy mennä. Mulle on tulossa ylimääräinen raunikkitoimitus, joka on varmaan ihan kohta perillä."

"Mitenkäs siellä torilla sujuu nykyään, kun olet neiti Passion Flowers itse?"

"Tosi hyvin, kiitos kysymästä", Kara vastasi onnellisena. "On niin ihanaa tehdä työtä, jota rakastaa, ja nyt kun se on mun oma yritykseni, tuntuu mahtavalta, ettei tarvitse enää tanssia Lydia Twistin pillin mukaan. Twisteri oli ihan kamala pomo."

"Sä elät, tyttö, unelmaasi. Ja kyllä sä sen ansaitsetkin."

Kara vilkaisi ulos ikkunasta ja näki Happy Hart -autolautan palaamassa Crowsbridgesta Hartmouthin laituriiin.

"Rakastamistani asioista puheen ollen, mun kannattaa varmaan viedä iskälle ja Billylle kahvit kun ne lastaavat autot lauttaan. Se on kylmää puuhaa tähän vuodenaikaan."

Frank laski Karan eteen neljä noutokahvia pahvitelineessään. ”No niin, siinä on sulle, isälles, heilalles ja Skyelle. Luulen laittaneeni sokerit ja maidot oikein.”

”Mahtavaa, kiitti.” Kara maksoi ja lähti kohti ulko-ovea. Frank kiiruhti tiskin takaa pitämään hänelle ovea auki.

”Perskutti!” mies huudahti yhtäkkiä.

”Mitä nyt?”

”Meikäläinen vain jankutti piirakoista niin, etten muistanut kysyä yhtä tärkeää juttua.”

”Ei se mitään, mä tekstaan vain Skyelle äkkiä, että avaa liikkeen vähän aiemmin. Se voi sitten ottaa sen kuljetuksen vastaan.”

Karan hoitaessa asiaansa Frank tarjoili kahdelle uudelle asiakkaalle kahvia ja tuli sitten istumaan Karaa vastapäätä yhteen kahvilan jenkkityylisistä looseista. Kara tarkisti puhelimensa ja helpottui nähdessään apulaiseltaan peukkuemojin.

”Kyse on mun veljenpojasta Conorista”, Iso-Frank paljasti. ”Lyhyesti kerrottuna se tarvitsee majapaikan joksikin aikaa ja mietin, että voisitkohan sä vuokrata sille asuntosi. Siis sen kukkakaupan yläkerran, meinaan. Eikö se ole vielä tyhjillään?”

”Onko se joutunut johonkin hankaluuksiin?” Kara kysyi vaistomaisesti, sillä hän tiesi Frankin perheen olevan varsin värikästä porukkaa. Itse asiassa se, että Monique toi Frankin Lounais-Englantiin, oli varmasti pelastanut irlantilaiskörilään rikolliselta elämältä. Näinä päivinä kotipolttoisen viinan myynti ”mustaherukkaliköörinä” tai ”talon jääteenä” oli Frankin ainoa pahe.

Frank ei edes hätkähtänyt kysymystä, vaan vastasi: ”Eipä ole, ei.” Sitten hän laski valtavan kouransa Karan

hennon ja pisamaisen käden päälle ja lisäsi: ”Ja tiedäthän, etten mä laittaisi sua ikimaaailmassa välikäteen. Se on kunnan poika, lupaan sen.”

Kara luotti Frankiin kuin perheenjäsenen. ”On se kämppä tyhjillään, juu. Mä käytän sitä lähinnä varastona, enkä rehellisesti sanottuna ollut edes ajatellut sen vuokraamista. Mutta miksei se asu teillä?” Kara kysyi.

”Sehän on nuorisolainen, niin kuin sä. Sillä kävisi aika pitkäksi tuolla nummen laella mun ja Moniquen seurassa. Kerro vain paljonko haluat, mä maksan kolme kuukautta etukäteen. Riihikuivaa, tietty.”

Kara mietti asiaa. ”No, se ei ole kovin mukava kämppä, eikä siellä ole kuin sohva tällä hetkellä, meidän täytyy hankkia sinne sänky... ja se vaatii kunnan muutto-siivouksen.”

Frank taputti Karan käsivartta. ”Sanot vain mitä tarvit, tyttö. Meikäläinen hoitaa.”

”Okei, no jos sä oot varma. Tiedätkö mistä alkaen se tarvitsee kämppää?”

”Eilisestä.” Frank hymyili tapansa mukaan vinosti. ”Me Bradyn pojat mennään eikä meinata.” Frank nousi pöydästä. ”Tulehan hakemaan tuoreet kahvit, nää on varmaan jo kylmiä.”

Kara maistoi omaansa. ”Ihan hyviä nää vielä on, ei hätää.”

”No sepä hyvä. No niin, nyt mun pitää pistää kaikki valmiiksi laivarannan kesän päättäjäisiä varten.”

”Onko siellä taas ilotulitus?”

”Jo vain.”

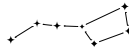
”Sä olet niin kiva kun jaksat järjestää kaiken joka vuosi.”

”No, enhän mä sillä ehkä taivaaseen pääse, mulla on nääs taka-ajatuksia. Onhan se kiitosjuhla paikallisille kesän

asiakkuudesta, mutta on se oikeasti myös PR-temppu. Etteivät unohtaisi, että mä olen edelleen tässä talvellakin.”

”Eihän siinä ole mitään pahaa. Ja me kaikki tultaisiin joka tapauksessa. No joo, nyt mun on oikeasti mentävä.”

”Soitellaan myöhemmin sen asunnon asioista. Ja suurkiitos, Kara.”

Ajaessaan Ferry Lanen päähän Star äkkäsi Karan kiirehtimässä mäelle ja toria kohti. Star tööttäsi äänekkäästi, pysähtyi ystävänsä taakse ja viittoi tätä astumaan Smartiinsa. ”Käy sisään”, hän huikkasi. ”Mä vien sut.”

”Sä säikäytit mut kuoliaaksi”, Kara sanoi kiivetessään autoon varovasti kahvien kanssa. ”Mitä sä edes täällä näin aikaisin riehut?”

”Skye ei tullut kotiin eilen. Mä tiedän, että se on melkein aikuinen, mutta olisi kiva jos se viitsisi edes ilmoittaa mulle, missä se on. Mä en ole nukkunut silmäystäkään.”

”Voi kulta. No, mutta nyt se ainakin on kaupalla, sain siltä viestin. Oliko tää eka kerta kun se oli koko yön ulkona?”

”Oli, mutta – saatana!” Star iski jarrut pohjaan, kun Charlie Dillonin kantamasta laatikosta pudonnut meloni pomppasi heidän eteensä. Se olisi murskaantunut auton renkaan alle, ellei Star olisi reagoinut vikkelästi.

Kara nytkähti eteenpäin, jolloin noutokupeista roiskui kuumaa kahvia hänen farkuilleen. ”Voi jumalauta, varo nyt vähän!”

”Älä sinäkin nyt rupea räyhäämään mulle.” Star tukahdutti nyyhkäyksen pysähtyessään kukkakaupan eteen.

Huomaamatta koko välikohtausta Charlie Dillon poimi karanneen melonin maasta ja laittoi sen villapaitansa alle toisen melonin kanssa. ”Näitä ei montaa saakaan eurolla”, hän kiekui falsettiäänellä ja sipsutteli ympäriinsä. Huomatessaan erään vanhan rouvan tuijotuksen hän laittoi melonit pikaisesti takaisin laatikkoonsa.

”Voi Star, ei mun ole tarkoitus räyhätä sulle. Mulla on aikainen hotellikeikka, mutta tavataanko lounaalla Tasty Pastiesissa, niin voit kertoa, mitä sulla on sydämellä. Vaikka puoli yhdeltä?”

”Sä tunnet mut niin hyvin.” Star hymyili vaisusti. ”Mikä se sanonta olikaan? Sielun siskokset tai jotain?”

Kara asetti yhden kahveista auton juomatelineeseen ja nousi autosta. ”Juopa tämä”, hän käski. ”Mä join siitä jo kulauksen ja siinä on sokeria, mutta se on märkää ja lämmintä.” Hän kääntyi vilkuttamaan kulkiessaan lasiovesta omaan valtakuntaansa: kauniiseen ja tuoksuvaan Passion Flowers -kukkakauppaan.

LUKU 2

Star haukotteli tullessaan sisään STAR Crystals & Jewellery -korukauppaan, jota hän oli pitänyt vuokra-paikalla Ferry Lanen torilla viimeiset kuusi vuotta. Hän yökkäsi makealle kahville ja väänsi lämmityksen täysille. Star vihasi talvea, lähinnä siksi, että se muistutti häntä niistä jäätävistä ajoista, jolloin hän oli asunut äitinsä talovaunussa pienen vauvan kanssa. Hänen muistonsa peiton alla lämmittelystä eivät olleet ihan yhtä nostalgisia kuin se versio, joka äidin kullatuissa kertomuksissa kuului. Estelle oli varmaan pitänyt itsensä lämpimänä konjakilla ja kannabiksella, Star ajatteli synkästi. Mutta kokemuksen seurauksena Star oli päättänyt pyhästi, että heti kun heillä olisi varaa asua omassa asunnossa, hän ja hänen rakas ainokaisensa Skye eivät enää koskaan palelisi.

Ja miten hän olikaan paiskinut töitä perustaakseen oman pikku yrityksensä ja luodakseen oman polkunsä maailmassa. Steren Bligh oli aina ollut pärjääjä. Heti kun hän oli ollut tarpeeksi vanha, hän oli mennyt töihin isotä-tinsä Florrien ja isosetänsä Jim Sibleyn leipiin. Heillä oli lehtikioski Penriganissa, johon Star kulki bussilla koulun jälkeen ja lauantaicin.

Lapseton ja uskovainen sukulaispariskunta oli aina suojellut pientä, sievää ja vaaleaa apulaistaan. Vakaumuksestaan huolimatta – tai ehkä juuri sen ansiosta – he eivät hylänneet Staria hänen tullessaan raskaaksi kuusitoistavuotiaana, päinvastoin. He pitivät huolta sekä Starista että vauvasta. He pitivät Starin työpaikan avoinna häntä varten ja pitivät Skyen ruokittuna ja hellittynä yläkerran asunnossaan silloin kun Estelle työskenteli ”noituksiensa” parissa, kuten he sitä nimittivät, eikä voinut toimia lapsenvahtina. Heidän valtavan ystävällisyytensä ansiosta Star saattoi jatkaa säännöllistä työntekoa, eikä hänen tarvinnut maksaa lastenhoidosta.

Tädin ja sedän anteliaisuuden ansiosta Star pystyi säästämään palkastaan osan ostaakseen helmiä, silkkilankoja ja lukkoja. Sitten hän istui joka ilta myöhään yöhön, niin pitkään kuin silmät vain pysyivät auki, valmistamassa rannekoruja ja kaulanauhoja myydäkseen niitä sunnuntaihin turisteille Penriganin uimarannalla ja laivarannassa. Hän laittoi Skyen kotitekoiseen kantoliinaan ja väisteli taidokkaasti sosiaalitanttoja, ja niin nuori yrittäjä teki erinomaista kauppaa. Pieni pellavapäinen vauva osoittautui hyväksi vetonaulaksi. Kun ihmiset lässyttivät ihanalle vauvalle, korillinen rihkamaa tyhjjeni nopeasti, ja rahavyö sen kuin täyttyi. Tämä oli Starin viikkorutiini kunnes hän pääsi ylioppilaaksi ja alkoi ottaa enemmän vuoroja lehtikioskillä. Siinä vaiheessa Flo ja Jim antoivat hänen myydä käsintehtyjä korujaan kioskillakin, ja hän osallistui niin monille markkinoille ja messuille kuin vain pystyi työvuorojensa ulkopuolella.

Mutta kaikki muuttui, kun rakas Jim-setä kuoli äkillisesti päivää ennen kuin hän ja Flo olivat jäämässä eläkkeelle. Hän oli vasta seitsemänkymmentäviisi.

Sibleyt olivat suunnitelleet myyvänsä liikkeensä ja asu-
vansa edelleen vaatimattomassa yläkerran asunnossa. Liik-
ketilan he halusivat lahjoittaa seurakunnalle hyvänteke-
väisyystarkoituksiin. Ajatuksena oli, että perilliset – Star,
Skye, lintujensuojeluyhdistys ja seurakunta – olisivat
saaneet perintönsä vasta molempien kuoleman jälkeen.
Mutta Jimin ennenaikaisen poismenon johdosta Skye sai-
kin avokätisen perintönsä etukäteen: 21 111 puntaa, jotka
Jim oli testamentannut Starille vaimonsa siunauksella.

Kun Ferry Lanella vapautuneesta liiketilasta pidettiin
suljettu tarjouskilpailu, Starin unelma omasta liikkeestä
ja kodista alkoi toteutua paljon aikaisemmin kuin hän olisi
osannut kuvitellaan. Perintörahoilla hän pystyi maksa-
maan käsirahan ja puolen vuoden vuokrat etukäteen ja sai
vielä ostettua kaiken tarvitsemansa kauppaa varten.

STAR Crystals & Jewellery sijaitsi Starin parhaan
kaverin Karan kukkakaupan ja Glanna Pascoen omista-
man Hartmouth Gallery -taidegallerian välissä. Sisukas
galleristi piti näytteillä tunnettujen taiteilijoiden töitä ja
maalasi itsekin merimaisemia. Glanna oli salaa ylpeä huo-
matessaan, että Hartmouthin uskollisimmat vierailijat
olivat alkaneet keräillä myös hänen töitään.

Star oli läpeensä tyytyväinen Ferry Lanen torilla. Kau-
poista ja kojuista sai kaiken, mitä hän tarvitsi. Runtas vali-
koima takasi sen, että ostoskassin sai täyteen edullisesti,
ja valinnanvaraa riitti. Kaupan päälle sai kuulla Dillonin
perheen rentoa pilailua vihanneskojulta. Ferry Lane Mar-
ket oli kuin kokonainen maailma ahdettuna yhteen pie-
neen yhteisöön, ja Star rakasti sitä sydämensä pohjasta.

Star ajatteli usein, että ellei rakas isosetä olisi meneh-
tynyt, kolme sukupolvea Bligh'n naisia asuisi edelleen

Hartmouth Hillin talovaunussa kuin sillit purkissa. Se, että hän oli perinyt rahaa ihailemaltaan ja rakastamaltaan sedältä tämän rakkaan vaimon siunauksella todisti, että maailmankaikkeus oli kuunnellut hänen unelmiaan ja että hänellä oli suojelusenkeli.

Starin sytyttäessä näyteikkunan valoja syyspäivän synkkyydessä hänen puhelimensa piippasi viestin merkiksi. *Sori äiti, mulla loppui akku eilen. Töissä, en pysty puhuu. Nähään myöh pus.*

Starilta pääsi syvä helpotuksen huokaisu. Jos teinien vanhempien huolen voisi muuttaa energiaksi, ilmastonmuutoksesta ei tarvitsisi enää edes puhua, se oli selvä. Star tunsu lämpenevänsä hieman jaloissaan olevan lämmittimen avulla ja alkoi purkaa viimeisintä toimitustaan: puolijalokiviä ja kristalleja, joista hän valmistaisi koruja uuteen, kimmeltävään talvi- ja joulumallistoonsa.

LUKU 3

Star istuutui korkealle baarijakkaralle Tasty Pasties -piirakkaleipomon ikkunalle. Hän odotti Karaa, joka oli lopettelemassa viimeisen asiakkaansa kanssa. Star kurtisti kulmiaan huomattessaan puhelimen jääneen kaupalle, mutta rentoutui sitten. Tässä isolla ikkunalla istuessaan hänellä oli paras mahdollinen näkymä Ferry Lanen torille. Piirakkakauppa oli aivan torin yläpäässä, ja sieltä näki suoraan koko mäen aivan suistolle saakka. Liikkeessä oli myös taivaallinen ruoan tuoksu, sillä Tasty Pastiesin omalaatuinen ja räikeä omistaja Philip Gilmour vaati, että kaikki valmistetaan paikan päällä. Tarjolla oli viisi eri makuvaihtoehtoa, mukaan lukien uusi, vegaaninen piiras. Resepti oli kuulemma niin salainen, ettei hän itsekään enää muistanut, mitä siinä oli!

Omistaja asui piirakkarahjoillaan yhdessä Hartmouth Hillin laella olevista suurista taloista, eikä häntä juuri nähty kaupungilla, paitsi satunnaisesti toripäivinä. Niin kauan kuin Star muisti, liikettä oli emännöinyt Harrisin täti, jolla oli apunaan osa-aikaisina työskenteleviä opiskelijoita. Kuusikymppisen rouvan työasuna oli kaupan logolla varustetut valkoiset hattu ja leninki sekä sinivalko-raidallinen essu, joka ylettyi juuri ja juuri rouvan pullean

"Lakkaa ylianalysoimasta asioita ja nauti välillä hetkestä!"

Star Bligh on 33-vuotias äiti ja menestynyt koruliikkeen omistaja – ja päättänyt pysytellä sinkkuna. Silti hän ei ole saada erästä yllättäen karkuun lähtenyttä ihastusta mielestään. Kun kaupunkiin saapuu uusi komea nuorukainen, on Star uudenlaisten tunteiden vavisuttama. Olisiko hän vihdoinkin valmis antamaan rakkaudelle mahdollisuuden? Kenties, hän tuumaa, mutta sitten kaikki kääntyy taas päälleen. Onko Star valmis kuuntelemaan selityksiä?

Ferry Lane -sarjan toinen itsenäinen osa on lämminhenkinen tarina menneisyyden painolastista ja elämän suuntaa ohjaavista valinnoista – eikä tämän kylän kulmilta yllätyksiä puutu!

*Tämä kirja kutittelee niin
nauruhermojasi kuin sydänjuuriasi!*
– Milly Johnson

Nicola May on palkittu englantilainen viihderomaanien mestari, joka kirjoittaa mielellään realistiseen tyyliin rakkaudesta, elämästä ja ystävydestä ja kuvailee romaanejaan "napakaksi chick-litiksi". May on kirjoittanut 16 romaania, jotka kaikki ovat nousseet Amazonin bestsellerlistalle. *Ferry Lanen tähtitaivas* on viihdyttävän Ferry Lane -sarjan toinen osa, jossa jatketaan tuttujen Ferry Lanen Marketin asukkaiden seurassa.

84.2

Kansi: Emilia Mensalo/
Taittopalvelu Yliveto Oy
www.docendo.fi

DOCENDO

